

„При все това“ — животът на Ботйова жестоко подиграва нашите знаменити историци.

Тамъ, дѣто поетътъ говореше въ писмата си за примирение съ дѣйствителността — чети: женидба — той гаткаше своята трагична смъртъ, тъй сжщо, както и тамъ, дѣто гаткаше за практицизмъ — чети: печатница и др. — той говореше ясно за общественни, комитетски, революционни нужди.

IV.

Юли 75. Ботйовъ запушилъ куминъ. Но въпрѣки очакванията на неговите врагове — да видятъ поета падналъ въ гъола на моралната мизерия, неговиятъ животъ затекълъ по прѣжнему. Нѣщо повече: неговите вѣчни съпътници — хжшътъ и гладътъ — не го напуснали и слѣдъ свадбата „за 60.000 златни франка“, а напротивъ — още по-силно се притиснали до него, станали му още по-мили другари.

Надвъ-натри ступалъ „свадбата“ по новата мода, сир. безъ попъ и безъ свѣтена вода, въ присѣдствието на голтаци хжшове и куриозни очи, които заничали прѣзъ дворища, сплашени отъ невиденото „чудо“. Настоявала, наистина, Венета да се „направи тая свадба по законъ“, да не става толкова „ашекере“, но веднага, отъ уважение къмъ чувствата на поета, които тя държела по-горѣ отъ глупавата религия, отстѣпила. Отстѣпила, защото ще дружи съ знаменитъ човѣкъ, съ умѣтъ на България и съ нейните хжшове, — отстѣпила, защото колкото и да се принижавала по развитие до общия уровень на массата, все пакъ се убѣдила отъ бесѣдитъ си съ своя човѣкъ, че не бива да внася дискордансъ

киятъ писателъ отнесе смисъла на живота въ... джеба... Отъ съчинението на Н. Г. Чернишевски „Лесингъ и его врѣмя“ ние знаемъ за авторътъ на „Натанъ мждри“ тъкмо противното на онова, което ни разправя г. Страшимировъ.